

RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK

Xe KAMER

A R R E S T

**nr. 240.839 van 28 februari 2018
in de zaak A. 219.267/X-16.628.**

In zake : Alain GEEVELS
 bijgestaan en vertegenwoordigd door
 advocaat Kurt Stas
 kantoor houdend te 1000 Brussel
 Keizerslaan 3
 bij wie woonplaats wordt gekozen

tegen :

het VLAAMSE GEWEST, vertegenwoordigd door :
1. de Vlaamse regering
2. de Beroepsinstantie inzake openbaarheid van bestuur
bijgestaan en vertegenwoordigd door
advocaat Bart Martel
kantoor houdend te 1050 Brussel
Louizalaan 99
bij wie woonplaats wordt gekozen

I. Voorwerp van het beroep

1. Het beroep, ingesteld op 17 mei 2016, strekt tot de nietigverklaring van “[h]et besluit van 17 maart 2016 van de beroepsinstantie inzake openbaarheid van bestuur en hergebruik van overheidsinformatie waarbij het beroep dat namens de heer Geevels werd ingesteld tegen de beslissing van 21 januari 2016 van de Hoge Raad voor het Handhavingsbeleid ontvankelijk en deels gegrond en [...] ongegrond wordt verklaard”.

II. Verloop van de rechtspleging

2. Bij beschikking van 27 mei 2016 wordt aan verzoeker het voordeel van de kosteloze rechtspleging verleend.

De verwerende partij heeft een memorie van antwoord ingediend en verzoeker heeft een memorie van wederantwoord ingediend.

Eerste auditeur-afdelingshoofd Ann Van Mingeroet heeft een verslag opgesteld.

Verzoeker heeft en de verwerende partij hebben een laatste memorie ingediend.

De partijen zijn opgeroepen voor de terechtzitting, die heeft plaatsgevonden op 9 februari 2018.

Staatsraad Stephan De Taeye heeft verslag uitgebracht.

Advocaat Kurt Stas, die verschijnt voor de verzoekende partij, en advocaat Saul Janssens, die *loco* advocaat Bart Martel verschijnt voor de verwerende partij, zijn gehoord.

Eerste auditeur-afdelingshoofd Ann Van Mingeroet heeft een met dit arrest andersluidend advies gegeven.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen op het gebruik der talen, vervat in titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973.

III. Feiten

3.1. Op 21 januari 2016 vraagt de verzoeker aan de Hoge Raad voor het Handhavingsbeleid (hierna: de HRH) om een afschrift van de processen-verbaal, die betrekking hebben op zijn dossier en als bijlage gevoegd zijn bij de aanvraag tot advies inzake de herstellvordering van de gewestelijke stedenbouwkundige ambtenaar.

Diezelfde dag weigert de HRH dit verzoek. Deze beslissing is als volgt gemotiveerd:

“In antwoord op uw verzoek moet ik u mededelen dat uw vraag de mededeling van een proces-verbaal betreft dat evenwel niet openbaar kan worden gemaakt.

Dit proces-verbaal met eventuele bijlage is immers een stuk dat tot het strafdossier behoort en dat valt onder het geheim karakter van het strafonderzoek.

De mededeling ervan [valt] onder de toepassing van art. 1380, tweede lid, Ger.w. waaraan uitvoering is gegeven door art. 125 KB 28 december 1950 houdende het tarief in strafzaken. Luidens deze bepaling mag geen uitgifte of afschrift der akten van onderzoek of rechtspleging in criminele, correctionele, politie- en tuchtzaken worden afgeleverd zonder uitdrukkelijke machtiging van de procureur-generaal bij het hof van beroep of de auditeur-generaal. Zonder een dergelijke toelating is het de Hoge Raad niet toegestaan dergelijke stukken te laten inzien of er afgifte van te geven.

De toelating die de Hoge Raad heeft gekregen van het college van procureurs-generaal om processen-verbaal en andere stukken van het strafdossier te gebruiken, heeft enkel betrekking op het eigen gebruik ervan door de Hoge Raad met het oog op de adviesverlening. Deze toelating reikt niet zover dat de Hoge Raad deze stukken mag openbaar maken. De beroepsinstantie inzake openbaarheid van bestuur en hergebruik van overheidsinformatie bevestigde eerder reeds dat deze zienswijze correct is.

Ik verwijs u dan ook door naar het parket.”

3.2. Op 15 februari 2016 dient de verzoeker tegen de voormelde beslissing beroep in bij de Beroepsinstantie inzake openbaarheid van bestuur en hergebruik van overheidsinformatie (hierna: de beroepsinstantie).

3.3. Bij besluit van 17 maart 2016 verklaart de beroepsinstantie het beroep ontvankelijk en deels gegrond en deels ongegrond. Het besluit overweegt meer bepaald:

“[...]

Overwegende dat het thans aan de beroepsinstantie is om te oordelen over het al dan niet gegrond zijn van het beroep;

Overwegende dat de beroepsinstantie stelt dat overeenkomstig artikel 13, 4° van het decreet van 26 maart 2004, de aanvraag tot openbaarmaking geweigerd dient te worden indien het belang van de openbaarheid niet opweegt tegen de bescherming van het vertrouwelijk karakter van bestuursdocumenten die uitsluitend ten behoeve van de

strafvordering of de vordering van een administratieve sanctie werden opgesteld;

Overwegende dat deze bepaling belet dat bestuursdocumenten die uitsluitend werden opgesteld ten behoeve van de strafvordering, worden vrijgegeven om het goede verloop van het strafonderzoek, de rechten van verdediging en het vermoeden van onschuld te vrijwaren; dat deze uitzonderingsgrond aldus moet worden toegepast als het vrijgeven van de gevraagde bestuursdocumenten schade toebrengt aan het opsporen en vervolgen van strafbare feiten of de rechten van verdediging in het gedrang brengt; dat evenwel onder deze uitzonderingsgrond niet de bestuursdocumenten vallen die niet uitsluitend werden opgesteld ten behoeve van de strafvordering, maar eventueel wel in een opsporingsonderzoek gebruikt worden;

Overwegende dat bestuursdocumenten die nuttig of bruikbaar voor het strafonderzoek zijn, maar niet uitsluitend met het oogmerk van de strafvordering zijn opgesteld, niet onder het toepassingsgebied van de uitzonderingsgrond van artikel 13, 4° van het openbaarheidsdecreet vallen; dat dergelijke bestuursdocumenten echter wel onder de uitzonderingsgrond bepaald in artikel 6, § 1, 5° van de wet van 11 april 1994 betreffende de openbaarheid van bestuur kunnen vallen; dat op grond van deze bepaling een aanvraag tot openbaarmaking moet worden afgewezen als het belang van de openbaarheid niet opweegt tegen de bescherming van de opsporing of vervolging van strafbare feiten;

Overwegende dat een proces-verbaal een document is dat in principe uitsluitend wordt opgemaakt ten behoeve van de strafvordering; dat in voorliggende zaak vier processen-verbaal voorliggen:

- het aanvankelijk proces-verbaal met nummer HV.66.RW.210800/14 van het agentschap Inspectie Ruimtelijke Ordening, Woonbeleid en Onroerend Erfgoed van 16 september 2014;

- het eerste navolgend proces-verbaal van vaststelling van het agentschap Inspectie Ruimtelijke Ordening, Woonbeleid en Onroerend Erfgoed met zowel oorspronkelijk als navolgend nummer HV.66.RW.210800/14 dat werd afgesloten op 15 juli 2015;

- het tweede navolgend proces-verbaal met nummer 004933/15 van de lokale politie van 9 oktober 2015 volgend op het aanvankelijk proces-verbaal met nummer HV.66.RW.210800/14

- het derde navolgend proces-verbaal met nummer 004890/15 van de lokale politie van 9 oktober 2015 volgend op het aanvankelijk proces-verbaal met nummer HV.66.RW.210800/14;

Overwegende dat de beroepsinstantie als volgt oordeelt over de openbaarheid van de betrokken processen-verbaal:

Het aanvankelijk proces-verbaal;

Overwegende dat uit de dossierstukken waarop de beroepsinstantie vermocht acht te slaan blijkt dat het aanvankelijk proces-verbaal met nummer HV.66.RW.210800/14 van het agentschap Inspectie Ruimtelijke Ordening, Woonbeleid en Onroerend Erfgoed van 16 september 2014 met een op 17 september 2014 ter post aangetekende brief door de stedenbouwkundige inspecteur tegen ontvangstbewijs werd betekend aan de heer Alain Geevels, huidige beroeper; dat dit verklaarbaar is omdat het aanvankelijk proces-verbaal een stakingsbevel betreft, waardoor

overeenkomstig artikel 6.1.47, derde lid Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening [...] betrokkene in kennis moet worden gesteld van de omstandigheid dat bij doorbreking van het stakingsbevel, betrokkene zich bloot stelt aan strafvervolging; dat uit de dossierstukken verder blijkt dat in het verhoor ten kantore van de lokale politie, betrokkene zelf verklaard heeft dat hij een afschrift van het aanvankelijk proces-verbaal heeft ontvangen; dat, gelet op deze omstandigheid, het aanvankelijk proces-verbaal reeds eerder in de openbaarheid werd gebracht t.a.v. beroeper, zodat de beroepsinstantie geen reden ziet om de huidige vraag van beroeper op grond van artikel 13, 4° van het openbaarheidsdecreet, niet in te willigen; dat hieraan geen afbreuk wordt gedaan door de vaststelling dat beroeper a.h.w. een tweede maal de openbaarmaking vraagt van het aanvankelijk proces-verbaal waarvan hij eerder zelf heeft verklaard een afschrift te hebben ontvangen; dat de ratio legis van artikel 13, 4° van het openbaarheidsdecreet, zijnde het goede verloop van het strafonderzoek, de rechten van verdediging en het vermoeden van onschuld te vrijwaren, door het vrijgeven van het aanvankelijk proces-verbaal, niet in het gedrang komt;

Overwegende dat het onderzoek naar de toepasselijkheid van de uitzonderingsgrond bepaald in artikel 6, § 1, 5° van de wet van 11 april 1994 betreffende de openbaarheid van bestuur niet tot een andere conclusie leidt; dat op grond van, deze bepaling een aanvraag tot openbaarmaking moet worden afgewezen als het belang van de openbaarheid niet opweegt tegen de bescherming van de opsporing of vervolging van strafbare feiten; dat het belang van de openbaarheid in deze concrete omstandigheden (beroeper werd reeds eerder in kennis gesteld van het betrokken proces-verbaal) geacht wordt te prevaleren op het belang van de rechtspleging, die door een tweede openbaarmaking bezwaarlijk geacht kan worden in het gedrang te komen;

Overwegende dat het beroep bijgevolg, in zoverre het betrekking heeft op de weigering tot openbaarmaking van het aanvankelijk proces-verbaal, gegrond is;

De navolgende processen-verbaal;

Overwegende dat uit de dossiergegevens verder niet met zekerheid kan afgeleid worden dat beroeper eveneens reeds in kennis werd gesteld van het eerste, tweede, en derde navolgende proces-verbaal; dat voor deze stukken bijgevolg de uitzonderingsgrond van artikel 13, 4° van het openbaarheidsdecreet wél van toepassing is, zodat deze processen verbaal niet vrijgegeven kunnen worden; dat de informatie opgenomen in deze processen-verbaal, rekening houdende met de omstandigheid dat deze processen-verbaal zijn bezorgd aan de procureur des Konings (en dus deel uitmaken van het strafdossier) als vertrouwelijk moet beschouwd worden, net omwille van het geheime karakter van het vooronderzoek in strafzaken; dat aan dit vertrouwelijk karakter geen afbreuk wordt gedaan door het feit dat de HRH zelf over een machtiging van het College van Procureurs-generaal beschikt om zelf kennis te nemen van de opgestelde processen-verbaal aangezien de bedoelde machtiging van 4 januari 2007 (voorwerp van beroepsdossier OVB/2016/37) de HRH toelaat om processen-verbaal en andere stukken van het strafdossier zelf te gebruiken met het oog op de adviesverlening; dat de machtiging enkel betrekking heeft op het eigen gebruik ervan door de HRH; dat het beroep, in zoverre het betrekking zou

hebben op de weigering tot openbaarmaking van de navolgende processen-verbaal, bijgevolg ongegrond is;

Overwegende dat de beroepsinstantie volledigheidshalve hieraan toevoegt dat beroeper nog verschillende andere argumenten inroept, onder andere inzake de rechten van de verdediging, het hoorrecht, en de daaraan gekoppelde (beweerde) schending van het gelijkheidsbeginsel; dat deze grieven echter veeleer kritiek lijken te bevatten tegen de regelgeving inzake openbaarheid van bestuur(sdocumenten) als dusdanig, zodat het niet aan de beroepsinstantie toekomt om hierover te oordelen;

Na beraadslaging,

BESLUIT:

Het beroep dat namens de heer Geevels werd ingesteld tegen de beslissing d.d. 21 januari 2016 van de HRH wordt ontvankelijk verklaard, en is deels gegrond en deels ongegrond.

Bijgevolg dient de HRH het aanvankelijk proces-verbaal met nummer HV.66,RW.210800/14 van het agentschap inspectie Ruimtelijke Ordening, Woonbeleid en Onroerend Erfgoed van 16 september 2014 in afschrift over te maken aan de heer Stas, raadsman van de heer Geevels.”

Dit is het bestreden besluit.

IV. Ontvankelijkheid van het beroep

Standpunt van de partijen

4.1. De verwerende partij werpt in haar memorie van antwoord op dat het beroep onontvankelijk is wegens gemis aan belang, in zoverre het bestreden besluit oordeelt “dat het beroep gedeeltelijk gegrond [is], meer bepaald in de mate dat het op het aanvankelijke proces-verbaal van 16 september 2014 betrekking [heeft]”.

4.2. De verzoeker meent in zijn memorie van wederantwoord dat de exceptie ongegrond is, omdat de verwerende partij niet aantoont dat aan de “twee specifieke voorwaarden” is voldaan om tot een gedeeltelijke vernietiging van de bestreden beslissing over te gaan, te weten 1) dat de gedeeltelijke vernietiging hem volledige genoegdoening geeft en 2) dat het vernietigde gedeelte kan worden afgesplitst van de rest van de bestreden beslissing en dat de overheid voor het overige dezelfde beslissing zou hebben genomen.

Beoordeling

5.1. De verzoeker heeft geen belang bij de nietigverklaring van de bestreden beslissing in zoverre dit zijn beroep tegen de weigering tot mededeling van het aanvankelijk proces-verbaal gegrond verklaart. De verzoeker ontkent overigens niet dat dit document hem reeds eerder werd meegedeeld. Voorts blijkt niet dat de beslissing aangaande dit document niet van de rest van het bestreden besluit afsplitsbaar zou zijn.

5.2. De exceptie is gegrond.

V. Onderzoek van het enig middel, eerste onderdeel

Standpunt van de partijen

6.1. De verzoeker roept in een eerste middel de schending in van “artikel 32 van de Grondwet, artikel 6 van de wet van 11 april 1994 betreffende de openbaarheid van bestuur [...], artikel 27 van de wet van 5 augustus 2006 betreffende de toegang van het publiek tot milieu-informatie [hierna: de openbaarheidswet van 5 augustus 2006], artikel 13 en 15 van het decreet van 26 maart 2004 betreffende de openbaarheid van bestuur [hierna: het openbaarheidsdecreet van 26 maart 2004], artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, artikel 125 van het koninklijk besluit van 28 december 1950 houdende algemeen reglement op de gerechtskosten in strafzaken, artikel 6, § 2 van het besluit van de Vlaamse Regering van 1 oktober 2010 houdende de vaststelling van het procedure- en werkingsreglement van de Hoge Raad voor het Handhavingsbeleid, het motiveringsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel als beginselen van behoorlijk bestuur, en, met toepassing van artikel 159 van de Grondwet, van de artikelen 10 en 11 van de Grondwet”.

In een eerste middelonderdeel voert de verzoeker aan dat de beroepsinstantie de gevraagde informatie als milieu-informatie diende te

kwalificeren, aangezien die informatie betrekking heeft op de ruimtelijke ordening. De beroepsinstantie heeft de aanvraag dan ook aan de verkeerde uitzonderingsgronden getoetst. Te dezen zijn de uitzonderingsgronden van artikel 15 van het openbaarheidsdecreet van 26 maart 2004 van toepassing. De beroepsinstantie diende ook de conformiteit met de uitzonderingsgronden van artikel 27 van de openbaarheidswet van 5 augustus 2006 na te gaan.

6.2. De verwerende partij repliceert in haar memorie van antwoord, wat het eerste middelonderdeel betreft, dat het enige relevante criterium om na te gaan of bepaalde documentatie met betrekking tot maatregelen of activiteiten milieu-informatie uitmaakt, de vraag is of de maatregelen en activiteiten milieudruk veroorzaken. De verzoeker geeft in zijn verzoekschrift niet aan onder welk onderdeel van de definities van milieu-informatie de gevraagde documenten zouden ressorteren. Hij geeft niet concreet aan welke soort van milieu-informatie de gevraagde bestuursdocumenten wel zouden bevatten. Evenmin toont hij aan, of maakt hij aannemelijk, dat de gevraagde informatie betrekking zou hebben op maatregelen en activiteiten die “milieudruk” veroorzaken. Er kan derhalve niet worden uitgemaakt waarom de gevraagde informatie milieu-informatie zou betreffen. Het middelonderdeel is volgens de verwerende partij dan ook onontvankelijk bij gebrek aan een duidelijke uiteenzetting.

Ondergeschikt ziet de verwerende partij niet in hoe de informatie opgenomen in de processen-verbaal gekwalificeerd zou kunnen worden als milieu-informatie, nu zij niet zozeer te maken hebben met ruimtelijke ordening als zodanig maar met een dossier omtrent inbreuken op een bepaald decretaal en reglementair kader. De verzoeker voert deze kritiek ook pas voor het eerst in de huidige procedure aan.

6.3. De verzoeker betwist in zijn memorie van wederantwoord dat het eerste middelonderdeel niet ontvankelijk zou zijn bij gebrek aan een duidelijke uiteenzetting. Ten gronde betoogt hij dat de processen-verbaal wel degelijk als milieu-informatie beschouwd moeten worden. Hij betwist dat hij een stelplicht zou hebben gehad om dit argument reeds in zijn administratief

beroepschrift op te werpen. Hij meent dat de kwalificatie van het bestuursdocument als milieu-informatie niet hem maar de verwerende partij toekomt: het is de verwerende partij die voor elk van de bepalingen moet motiveren of ze van toepassing zijn of niet.

6.4. De verzoeker voegt in zijn laatste memorie, wat het eerste middelonderdeel aangaat, nog toe dat artikel 3, 5°, van het openbaarheidsdecreet van 26 maart 2004 richtlijn- en verdragsconform moet worden uitgelegd, en verwijst in dit verband naar het begrip milieu-informatie zoals bedoeld in artikel 3 van het Verdrag van 25 juni 1998 ‘betreffende toegang tot informatie, inspraak bij besluitvorming en toegang tot de rechter inzake milieuaangelegenheden’ en artikel 2.1 van de richtlijn 2003/4/EG van het Europees Parlement en de Raad van 28 januari 2003 ‘inzake de toegang van het publiek tot milieu-informatie en tot intrekking van Richtlijn 90/313/EEG van de Raad’. Artikel 3, 5°, van het openbaarheidsdecreet van 26 maart 2004 betreft volgens hem “alle informatie die betrekking heeft op hetzij de toestand van het milieu of de activiteiten of maatregelen die hierop een ongunstige invloed kunnen hebben, hetzij activiteiten en maatregelen die de bescherming van het milieu dienen, zonder dat de opsomming een aanwijzing bevat die de strekking ervan beperkt”. De verzoeker wijst erop dat de processen-verbaal betrekking hebben op stedenbouwkundige inbreuken, en meent dat dit activiteiten betreffen die milieudruk veroorzaken.

6.5. De verwerende partij stelt in haar laatste memorie, wat het eerste middelonderdeel betreft, dat niet alle informatie die op de ruimtelijke ordening betrekking heeft automatisch als milieu-informatie kan worden beschouwd. Het spreekt volgens haar voor zich “dat niet alle aspecten van de wetgeving inzake ruimtelijke ordening of de toepassing daarvan, te maken hebben met (het vermijden van) milieudruk”. Daar komt nog bij dat de kwestieuze processen-verbaal “niet zozeer betrekking hebben op de ruimtelijke ordening als zodanig, maar op een dossier dat door de stedenbouwkundige inspecteur werd bijgehouden wegens inbreuken op een bepaald decretaal en

reglementair kader, en geen informatie over de ruimtelijke ordening op zich - *a fortiori* geen milieu-informatie [betreffen]”.

Beoordeling

7.1. Onder “middel” in de zin van artikel 2, § 1, 3°, van het algemeen procedurereglement moet worden verstaan de voldoende duidelijke omschrijving van de geschonden geachte rechtsregel en van de wijze waarop die regel volgens de verzoekende partij door de bestreden handeling wordt geschonden.

7.2. De verzoeker is in zijn verzoekschrift van oordeel dat de verwerende partij de gevraagde documenten ten onrechte niet als milieu-informatie heeft beoordeeld. Hij meent dat deze partij de aanvraag daarom verkeerdelijk aan artikel 13, 4°, van het openbaarheidsdecreet van 26 maart 2004, en niet aan artikel 15 van dit decreet, heeft getoetst.

7.3. De verwerende partij heeft, gezien het door haar gevoerde verweer, het middelonderdeel kunnen begrijpen. De “*exceptio obscuri libelli*” van deze partij is ongegrond.

De verwerende partij kan de verzoeker overigens bezwaarlijk verwijten niet concreet te hebben aangegeven onder welk onderdeel van de definitie van milieu-informatie de gevraagde documenten ressorteren, of nog, “welke soort milieu-informatie de opgevraagde bestuursdocumenten dan wel zou bevatten”, nu verzoeker met het bestreden besluit precies een afschrift van deze documenten wordt geweigerd.

7.4. Artikel 32 van de Grondwet bepaalt:

“Ieder heeft het recht elk bestuursdocument te raadplegen en er een afschrift van te krijgen, behoudens in de gevallen en onder de voorwaarden bepaald door de wet, het decreet of de regel bedoeld in artikel 134.”

Het Grondwettelijk Hof heeft uit de algemene omschrijving die artikel 32 van de Grondwet hanteert, afgeleid dat de grondwetgever het recht op openbaarheid van de bestuursdocumenten heeft ingeschreven als een grondrecht. Uitzonderingen op de openbaarheid van bestuursdocumenten zijn slechts mogelijk onder de voorwaarden vastgesteld door de wet, het decreet of de ordonnantie. Ze moeten worden verantwoord en moeten beperkend worden geïnterpreteerd (GwH 25 maart 1997, nr. 17/97, B.2.1 en 2.2; GwH 15 september 2004, nr. 150/2004, B.3.2).

De Raad van State sluit zich hierbij aan.

7.5. De artikelen 13 tot en met 15 van het openbaarheidsdecreet van 26 maart 2004 bevatten uitzonderingsgronden op basis waarvan een vraag tot openbaarmaking kan geweigerd worden. Artikel 13 van dat decreet bevat “absolute” weigeringsgronden, van toepassing op informatie die niet met het milieu te maken heeft. Artikel 15 van dat decreet bevat “relatieve” weigeringsgronden die gelden voor milieu-informatie.

7.6. Milieu-informatie wordt in artikel 3, 5°, van het openbaarheidsdecreet van 26 maart 2004 als volgt gedefinieerd:

“5° milieu-informatie: informatie betreffende

a) het milieu;

b) maatregelen en activiteiten die aanleiding geven of kunnen geven tot druk op het milieu, alsook de analyses en evaluaties ervan die relevant zijn voor de maatregelen en activiteiten, bedoeld in e);

c) de druk die de maatregelen en activiteiten, bedoeld in b), veroorzaken op het milieu via de factoren van milieuverstoring zoals verontreinigingsfactoren;

d) de natuur, de cultureel waardevolle gebieden en bouwwerken, de gezondheid, de veiligheid en de levensomstandigheden van de mens en de effecten daarop, telkens voorzover ze worden of kunnen worden aangetast door de toestand van het milieu, de maatregelen en activiteiten, bedoeld in b), of de verstoringsfactoren, bedoeld in c);

e) maatregelen en activiteiten die tot doel hebben het milieu en de elementen, bedoeld in d), in stand te houden, te herstellen, te ontwikkelen, of druk op het milieu te voorkomen, te beperken of te compenseren, alsook de analyses en evaluaties ervan.”

7.7. Aangezien de openbaarmaking de regel is, dient de afwijzing ervan deugdelijk gemotiveerd te worden. Uit de bestreden beslissing zelf en uit de gegevens van het administratief dossier moet blijken dat een ernstig onderzoek is gebeurd naar de milieurelevantie van de gegevens voor de openbaarmaking waarvoor de verzoekende partijen bij de beroepsinstantie in beroep zijn gegaan.

Het bestreden besluit dient derhalve een afdoende motivering te bevatten waarom de bestuursinstantie van oordeel is dat de gevraagde documenten eventueel geen betrekking hebben op milieu-informatie.

7.8. Het bestreden besluit omvat niet de minste motivering aangaande de vraag of de kwestieuze documenten milieu-informatie betreffen. Enkel kan uit de toepassing van de “absolute” weigeringsgrond van artikel 13, 4°, van het openbaarheidsdecreet van 26 maart 2004 impliciet afgeleid worden dat de beroepsinstantie van oordeel is dat geen milieu-informatie voorligt. Dit laatste volstaat niet.

Bovendien komt het de Raad van State allerminst als evident voor dat de besproken “navolgende processen-verbaal” geen milieu-informatie zouden betreffen, nu alvast het aanvankelijke proces-verbaal waarvan ze het vervolg vormen de vaststelling van een inbreuk op de ruimtelijkeordeningsregelgeving betreft, die regelgeving in beginsel moet geacht worden het milieu aan te gaan, en onder milieu-informatie onder andere moet begrepen worden “e) maatregelen en activiteiten die tot doel hebben het milieu [...] in stand te houden, te herstellen, te ontwikkelen, of druk op het milieu te voorkomen, te beperken of te compenseren [...]” (artikel 3, 5°, e, van het openbaarheidsdecreet van 26 maart 2004; zie randnummer 7.6), doel dat alvast (mede) aan de basis van het aanvankelijke proces-verbaal lijkt te liggen.

7.9. Een *a posteriori*-motivering die de verwerende partij voor de Raad van State aanvoert, vermag dit gebrek in de motivering van het bestreden besluit niet goed te maken.

7.10. De omstandigheid dat de verzoeker tijdens de administratieve procedure niet zou hebben aangevoerd dat de door hem gevraagde documenten milieu-informatie betreffen, maakt het middelonderdeel, gelet op het gestelde onder randnummer 7.7, niet onontvankelijk.

7.11. Het middelonderdeel is in de aangegeven mate gegrond.

BESLISSING

1. De Raad van State vernietigt het besluit van 17 maart 2016 van de Beroepsinstantie inzake openbaarheid van bestuur en hergebruik van overheidsinformatie houdende uitspraak over het door Alain Geevels tegen de beslissing van 21 januari 2016 van de Hoge Raad voor het Handhavingsbeleid ingestelde beroep, en dit in zoverre dit beroep ongegrond wordt bevonden.

De Raad van State verwerpt het beroep voor het overige.

2. De verwerende partij wordt verwezen in de kosten van het beroep tot nietigverklaring, begroot op een rolrecht van 200 euro en op een rechtsplegingsvergoeding van 700 euro die verschuldigd is aan de verzoeker.

Dit arrest is uitgesproken te Brussel, in openbare terechtzitting van
achtentwintig februari 2018, door de Raad van State, Xe kamer, samengesteld uit:

Johan Lust,	kamervoorzitter,
Jan Clement,	staatsraad,
Stephan De Taeye,	staatsraad,
bijgestaan door	
Frank Bontinck,	griffier.

De griffier

De voorzitter

Frank Bontinck

Johan Lust